

Đề bài:

Nhà thơ Đỗ Trung Quân có viết: “Quê hương là đường đi học”. Con đường đã gắn với tuổi thơ các em biết bao những kỉ niệm đẹp, hãy tả lại con đường đến trường ấy.

Bài 1

BÀI LÀM

Từ nhà đến trường em có thể đi qua nhiều ngã khác nhau nhưng em thích nhất vẫn là đi qua đoạn đường Nguyễn Du.

Đoạn đường này ngắn và hẹp. Lòng đường được hàng me xanh rờn hai bên đường che mát. Buổi sớm, em đi học các vòm me đan vào nhau tưởng như chúng chụm đầu trò chuyện. Những cành me thả lá xuống mặt đường trắng nhựa xám. Một lần sơn vàng giữa lòng đường chia hai phần cho xe chạy ngược chiều nhau. Xe máy, xe đạp tấp nập trên mặt đường trơn bóng. Đến khúc có những ổ gà lồi lõm thì xe chạy chậm lại, bốp còi toe toe... Em và các bạn đi rất thoải mái trên lề đường trắng xi măng. Nhiều nhà cao tầng đẹp đẽ chen vai nhau đứng sừng sững. Đó là các cơ quan, cửa hàng. Đặc biệt, đoạn đường em đi qua có Bru điện Thành phố lúc nào cũng có đông người ra vào nhận đồ, gửi hàng. Có lần, mẹ em đã đến đây nhận hàng, quà. Buổi sáng, con đường vui hẳn lên vì các cô bác, các chú đến công sở làm việc và học sinh lũ lượt đi học. Mọi người đều vội vã. Chúng em cũng bước mau chân đến trường. Buổi trưa tan học, em bước chậm hơn. Hai hàng me lại che mát cho em và các bạn. Thỉnh thoảng, buổi chiều, mẹ dắt em đi dạo. Lá me trút như mưa lên tóc, lên vai làm em rất thích. Vì đã đi lại nhiều lần nên đoạn đường này thật quen thuộc đối với em. Em nhớ từng viên gạch, từng góc me thân thiết.

Em yêu quý con đường đi đến trường. Sáng nào đi học, em cũng thấy đường sạch, đó là nhờ các cô chú làm vệ sinh. Em và các bạn bảo nhau không xả rác bừa bãi để con đường luôn sạch đẹp.

HU Y TĐÈN

(Thành phố Hồ chí Minh)

Bài 2

BÀI LÀM

Quê em thuộc một vùng đồng bằng ven biển miền Trung nơi có lắm nắng, nhiều mưa, lụt lội liên miên. Vậy mà con người ở đây vẫn bám lấy mảnh đất nghèo này, vẫn yêu thương nó đến da diết. Bởi nó là quê hương, là nơi chôn nhau cắt rốn của mình. Nhưng “Quê hương là gì hở mẹ?”. Có phải “Quê hương là chùm khế ngọt... Quê hương là đường đi học” như nhà thơ Đỗ Trung Quân đã nói?

Đối với tụi nhỏ, hàng ngày cắp sách đến trường như chúng em, không có gì thân thuộc hơn, gắn bó hơn là con đường đi học. Dường như, không có ngày nào bước chân nhỏ của chúng em lại không đặt lên trên mình nó vô vàn những dấu chân tí xiu trên đường đi và về lúc trước và sau những buổi học. Đó là con đường đá đỏ khá rộng, cao ráo và thẳng tắp. Được biết vừa rồi bác Chủ tịch tỉnh khi về thăm trường Tiểu học của chúng em có nói: “Nay mai con đường này sẽ rải nhựa và mở rộng thêm”. Người ta vừa mới phát hiện một mỏ đá quý gần quê em. Tương lai, đây sẽ là một trong những khu công nghiệp sầm uất của tỉnh nhà, có cả những công ti nước ngoài đến đây đầu tư khai thác. Nghe nói vậy mà chúng em đứa nào cũng mừng thầm trong bụng. Cứ mơ tưởng đến một ngày mai, làng quê em sẽ được đổi thay như một khu phố ở thị thành. Ngày ngày, chúng em đến trường sẽ đi trên con đường nhựa bóng loáng, đón những ngọn gió nam mát rượi thổi từ ngoài biển Đông vào và nhìn những chiếc xe cơ giới nối đuôi nhau phóng nhanh trên đường... Vừa đi, em vừa nghĩ miên man. Trước mắt em vẫn là con đường đá đỏ thẳng tắp và rất bằng phẳng. Hai năm trước đây, người ta đã cải tạo con đường này. Họ đổ đất cao lên, cho xe lu lăn đi lăn lại nhiều lần, làm cho mặt đường phẳng lì. Hai bên đường là những hàng cây bạch đàn, xà cừ, dương liễu và có cả cây me, cây phượng nữa. Đó là công trình “Rừng cây xanh đến trường” do Liên Đội Thiếu niên Tiền phong Hồ Chí Minh của trường em phát động. Hàng cây bây giờ tuy chưa cao, chưa có bóng mát phủ xuống mặt đường nhưng sức sống của nó đang bật dậy. Màu xanh đậm của những tán lá hai bên đường đang trải dài ra khoe sắc với trời xanh. Vài ba năm nữa thôi, hàng cây hai bên đường sẽ trùm bóng mát xuống lòng đường. Lúc ấy, chúng em đi học, đâu cần phải đội nón đội mũ, đã có bóng mát của

hàng cây che do chính bàn tay của chúng em trồng nên. vẻ đẹp của con đường cũng là vẻ đẹp của quê hương. Phải chăng, chúng em cũng đã góp phần công sức nhỏ bé của mình xây dựng quê hương ngày thêm đẹp hơn lên rồi đó chăng? Hàng cây xanh trên đường đến trường sẽ ghi lại tình cảm của chúng em, công sức của chúng em đã góp thêm một vẻ đẹp cho con đường, cho quê hương yêu dấu của mình.

Trống trường đã điểm, chúng em bước vội vào cổng trong tiếng trống ngân vang trầm ấm quen thuộc. Rồi khi tan trường, chúng em lại đi về trên con đường quen thuộc, mát rượi bóng cây.

Bài 2

BÀI LÀM

Từ nhà đến trường, tôi có thể đi men theo nhiều ngã đường khác nhau. Nhưng con đường tôi yêu thích và thường đi nhiều hơn là con đường Cao Bá Quát.

Con đường lát nhựa đen bóng, rộng đủ cho hai chiếc ô tô tải tránh nhau. Bên trái là nhà dân và mấy hiệu sách hai ba tầng san sát. Bên phải là một số trường học và cơ quan Nhà nước. Hai bên đường có vỉa hè rộng. Những tia nắng tinh nghịch tròn mẹ đi chơi, chiếu lên mặt đường thành những đốm sáng lung linh. Những chiếc khăn quàng đỏ tung bay tô điểm thêm vẻ đẹp cho con đường. Thêm vào đó là tiếng gọi nhau í ới của mấy bạn học sinh nhỏ. Hai bên đường, hai hàng cây xanh um vẩy những chùm lá tươi non như những bàn tay trẻ con bé xíu. Thỉnh thoảng, những chiếc xe máy rồ ga vút đi trên mặt đường, bóp còi inh ỏi. Các chị học sinh trung học với tà áo dài duyên dáng đang rảo bước tới trường. Trên cành cây, những cô Họa mi cãi nhau om sòm, những nhạc sĩ Ve sầu tấu những bản hòa âm lạnh lốt. Tôi vui vẻ cắp sách tới trường. Làn gió nhẹ thổi qua. Ôi! trường tôi đây rồi! Chào đường nhé, tôi vào học đây.

Con đường Cao Bá Quát đối với tôi như người bạn thân, cùng chia sẻ ngọt bùi ngày mưa cũng như ngày nắng. Nó gắn liền với thời thơ ấu của tôi. Sau này, dù đi đâu về đâu, tôi cũng không quên được con đường này.

NGÔ TUYẾT LAN
(Bắc Ninh)

Bài 3

BÀI LÀM

Đã sáu giờ ba mươi rồi, em khép vội cánh cổng cùng Thương bước vội trên con đường đến trường, chỉ lo trễ học. Cả hai đều cố vượt lên trước những khách đi đường, không dám nhỡ như những lần trước.

- Sáng nay, Thương làm gì mà đến trễ vậy?

- Trước lúc đi làm, mẹ mình bảo cho heo ăn rồi hãy đi học. Nội cảm nóng quá phải ngồi chờ cho nó nguội. Đổ cho heo ăn là mình tắt tả đi ngay. Chắc cậu chờ mình lâu lắm phải không?

- ừ, cũng hơi lâu lâu!

Biết Thương đi muộn vì một lí do chính đáng em không nỡ trách Thương, trái lại càng thông cảm và yêu mến bạn hơn. Đã bốn năm rồi, em và Thương cùng học một lớp, cùng sánh vai nhau đi trên con đường quen thuộc này ngày hai lượt đi, về. Con đường đã in không biết bao nhiêu dấu chân của hai đứa. Có lần Thương nói với em: “Minh có thể nhắm mắt đi một mạch từ nhà đến trường mà không hề vấp ngã đấy!”. Em vội nói ngay: “Minh cũng vậy! Thương biết không, cả ba chúng mình đều là bạn thân của nhau. Minh hiểu Thương cũng như Thương hiểu con đường này vậy!”.

Con đường là một phần của quê hương, là sợi dây gáí bó tình cảm của mọi người trong tình làng nghĩa xóm. Nhà thơ Đỗ Trung Quân thật có lí khi nói rằng: “Quê hương là đường đi học”. Vâng! Đúng như vậy. Con đường rợp lá me bay này chưa phải là con đường nhựa thẳng tắp, bóng láng như các con đường ở đô thị. Nó chỉ là con đường đá đỏ bình thường như mọi con đường khác ở làng quê nhưng đối với chúng em, nó thật gần gũi, thân thiết biết nhường nào! Chẳng ngày nào lũ trẻ chúng em không đặt những bước chân nhỏ xíu của mình lên mặt đường đầy những ổ gà, sóng trâu của nó. Mặt đường chỗ nào phẳng lì như mặt sân phơi, chỗ nào mấp mô uốn lượn như sóng nước mặt hồ, chỗ nào đá to, đá nhỏ em đều thuộc như lòng bàn tay.

Con đường này là trục lộ giao thông liên xã. Đoạn đường dẫn chúng em đến trường lại nằm ở' khu trung tâm nên thường tấp nập xe cộ và người qua lại. Hai bên đường,

những cây me tây lâu đời tỏa bóng xuống lòng đường mát rượi. Hàng cột điện cao thế như những cột chống trời làm bằng bê tông cốt thép sừng sững hai bên đường, (lên ánh sáng văn minh về cho các làng xã trong vùng. Những nhà lá, nhà tôn, nhà tường và có cả những nhà lầu xen kẽ, những tiệm tạp hóa, tiệm uốn tóc, rạp video, quán giải khát, cà phê... mọc lên với những bảng hiệu đủ màu trông như những dây phở ở thị thanh. Khung cảnh buổi sáng mai trên đoạn đường này thật đông vui. Thỉnh thoảng, xe ô tô chửi hàng, chở khách . lăn vội trên đường, bốc lên những đám bụi dày đặc.

Gần đây trong chương trình phát triển nông thôn em, nghe nói trục lộ liên xã này sẽ được tôn tạo lại, đường sẽ được tráng nhựa trong nay mai. Con đường thân yêu của chúng em rồi đây sẽ đẹp hơn, sẽ không còn những “ổ voi”, “ổ gà” mấp mô như bây giờ. Nắng, mưa. gió, bão sẽ không còn co' hội ngăn cản bước chân chúng em đến trường được nữa. Thành thị và nông thôn đang xích lại gần. Ánh sáng văn minh đang tỏa rộng về với vùng sâu, vùng xa. Đường sá nông thôn sẽ được nhựa hóa, cầu cống sẽ được bê tông hóa. Những chiếc cầu khỉ cũng sẽ biến mất theo đà phát triển của quê hương.

Tương lai rực rỡ đang đến với con đường và với cả quê hương chúng em trong một ngày không xa nữa. Trống đã điểm, tạm biệt con đường, chúng mình vào học nhé!

TRẦN LINH THẢO